

HỒI THỨ HAI MƯƠI BA

THẠCH PHÁ THIÊN BỊ BẮT ĐEM ĐI

Soạt! Bạch Vạn Kiếm rút kiếm ra. Hấn rung tay một cái, tiếp theo là tiếng "cách" vang lên, hấn đã tra kiếm vào vỏ. Hấn trở ba vết kiếm hình lục lăng in trên cột, đồng dục tuyên bố:

-Liệt vị bằng hữu ! Kiếm pháp phái Tuyết Sơn chúng tôi thấp kém không đáng làm trò cười cho các vị nhưng từ ngày sáng lập bốn phái tổ sư lưu truyền huấn dụ: nếu ra tay mà kiêu hãnh làm bị thương đối thương, thì phải lưu lại hình Tuyết hoa lục lăng. Vì thế bản phái mới lấy cái đó để đặt tên cho môn phái.

Mọi người nghe Bạch Vạn Kiếm nói vậy liền để mắt nhìn lên cột nhà thì quả nhiên trên cây cột sơn son có sáu vết kiếm mỗi vết đều có hình Tuyết hoa. Sáu chấm xếp thành hình lục lăng trông rất tề chỉnh.

Mọi người thấy Bạch Vạn Kiếm rút kiếm ra tra vào vỏ chỉ trong nháy mắt. Ngờ đâu trong thời gian chớp nhoáng này hấn đã in được sáu vết kiếm trên cột thì thật là một tuyệt nghệ trên đời không ai bì kịp.

Mọi người thấy Vương Vạn Nhận bị kinh lực của Thạch Phá Thiên hất về phía sau, đã coi phái Tuyết Sơn không bằng nửa con mắt. Nhưng bây giờ họ thấy kiếm pháp của Bạch Vạn Kiếm quả đã đến chỗ tinh diệu phi thường. Khắp võ lâm chưa từng mắt thấy tai nghe đến tuyệt nghệ độc đáo này. Có người đem lòng kính cẩn, có người lớn tiếng hoan hô.

Bạch Vạn Kiếm khoanh tay nói:

-Liệt vị bằng hữu! Đây có không biết bao nhiêu về kiếm pháp còn hơn Bạch mỗ Bạch mỗ dám đâu múa rìu qua mắt thợ lại đến quý tổng đà đây giở thói nông cuồng. Có điều Bạch mỗ xin liệt vị làm chứng cho: bảy năm trước đây tệt phái có một gã đệ tử chẳng ra gì tên là Thạch Trung Ngọc. Gã cả gan làm điều càn rỡ, dám động thủ tỷ đấu với Liêu sư thúc của tại hạ. Liêu sư thúc vì muốn giá huấn gã đã in bên đùi bên trái gã sáu vết kiếm, mỗi nhát kiếm đều thành đoá tuyết hoa lục lăng kiếm pháp của bản phái tuy bình thường chẳng có chi kỳ dị nhưng khắp thiên hạ không có phái thứ hai nào là có lối để vết thương lại như vậy. Thạch Trung Ngọc lừa bịp mọi người không dám bộc lộ thân thế. Nếu người có lòng thành thật thì vén ống quần bên trái lên để các vị bằng hữu đây coi xem. Trên đùi người còn những dấu vết đó là hết cãi.

Thạch Phá Thiên lấy làm kỳ hỏi:

-Bạch sư phó bảo ta vén ống quần lên ư?

Bạch Vạn Kiếm đáp:

-Đúng thế! Nếu trên đùi người không có vết thương đó thì Bạch Mỗ có mắt mà không khác kẻ đui mù, tự nhiên đến quý bang rắc rối. Bạch Mỗ xin dập đầu quỳ lạy trước bang chúa để tạ tội. Nhưng nếu trên đùi bang chúa quả có vết thương đó thì... bang chúa tính sao?

-Thạch Phá Thiên cười đáp:

-Nếu trên đùi ta quả có sáu vết kiếm thì thật là kỳ dị vô cùng. Sao chính ta lại không hay biết chi hết?

Bạch Vạn Kiếm vẫn nhìn chăm chú vào mặt Thạch Phá Thiên. Hắn thấy chàng nói ra vẻ tự tin thì nghĩ thầm:

-Gã này chắc chắn là thằng lỏi Thạch Trung Ngọc. Vì cách biệt mấy năm nên tướng mạo biến đổi và cử chỉ cùng thái độ có khác trước. Nhưng khuôn mặt thì nhất định không sai rồi. Hoa sư muội ngấm ngầm lén vào đây quan sát, trở về cũng quả quyết là đúng gã. Chẳng lẽ bọn mình đều mất mớ cả hay sao?

Bạch Vạn Kiếm trầm ngâm chưa biết nói sao thì Trần Xung Chi cười nói:

-Bạch sư phó muốn coi vết thương đùi của bang chúa ta, bang chúa ta lại muốn coi vết thương đùi của Hoa cô nương quý phái. Trước mặt đông người ở nơi đây để lộ thân thì thiệt bất tiện. Chi bằng cùng đưa nhau vào nội thất để người coi có lẽ tiện hơn.

Bạch Vạn Kiếm nghe Trần Xung Chi ra vẻ ỡm ờ thì cảm đến cực điểm. Hắn chuyển mình ra đứng giữa sảnh đường lên:

-Thạch Trung Ngọc! Người có tật giết mình không chịu lộ vết thương đùi. Vậy người hãy theo ta đến thành Lăng Tiêu sẽ có công đoán.

Soạt một tiếng! Hắn rút thanh kiếm ra cầm tay.

Thạch Phá Thiên nói:

-Bạch sư phó! Hà tất sư phó phải tức giận, sư phó bảo đùi ta có những vết sẹo mà ta bảo là không có. Như vậy thành khẩu thuyết vô bằng. Vậy các vị cứ coi đi là xong.

Chàng nói xong giơ cao đùi bên trái, vén ống quần lên để lộ da thịt ra.

Trong nhà đại sảnh im phăng phắc.

Đột nhiên chẳng ai bảo ai, mọi người la lên một tiếng kinh hoàng:

-Úi chà!

Trên đùi bên trái Thạch Phá Thiên quả nhiên có sáu vết thương mà vết nào cũng thành hình lục lăng. Tuy những vết thương trên đùi không được rõ rệt như ở trên cột, nhưng những hình lục lăng cũng nhìn rõ.

Người kinh ngạc nhất chính là Thạch Phá Thiên. Chàng đưa tay xoay mạnh một cái mà sáu vết thương vẫn còn y nguyên, quả nhiên không phải là những vết giả

tạo. Chàng cúi mắt nhìn kỹ lại thì sáu vết thương trên đùi mình cũng giống hệt sáu vết kiếm trên cột.

Chín người mười chín con mắt phái Tuyết Sơn nhìn Thạch Phá Thiên bằng con mắt lạnh lùng chờ chàng thừa nhận tội lỗi.

Thạch Phá Thiên buông ống quần xuống. Mồ hôi trán chàng nhỏ giọt.

Chàng lại sờ lên vai, miệng lầm bầm:

-Trên vai mình có vết thương, chính mình không hay, mà sao người ngoài lại biết? Chẳng lẽ... chẳng lẽ bao nhiêu việc ngày trước mình quên hết cả rồi hay sao?

Chàng đưa mắt nhìn Bối Hải Thạch. Bối Hải Thạch từ từ lắc đầu.

Chàng quay lại nhìn Đinh Đang thì nàng nhăn mày kịt mũi làm bộ ngáo ộp nạt chàng một cái.

Chàng lại nhìn Đinh Bất Tam thì lão giơ tay áo bên trái lên rồi lấy ngón tay giữa và ngón tay trở bên phải đâm về phía trước có ý ra hiệu cho chàng động thủ giết người.

Giữa lúc ấy Trần Xung Chi hai tay cầm nhanh thanh trường kiếm đưa đến trước mặt Thạch Phá Thiên. Gã khẽ nói:

-Bang chúa! Bất tất phải nhiều lời với họ làm chi, dùng võ công để quyết định phải trái. Thắng là phải mà bại là trái. Thế là yên chuyện.

Trần Xung Chi thấy Bạch Vạn Kiếm tuy kiếm pháp tinh thâm, nhưng về võ công cao cường, nội lực thâm hậu thì nhất định hẳn còn kém không thể bằng Bang chúa mình được gã nghĩ thầm:

-Bây giờ đã đủ bằng chứng xác thật, dù có biện bác gì cũng vô ích, chỉ còn cách dụng võ là hay hơn hết, vạn nhất mà Bang chúa không địch nổi hẳn thì bang Trường Lạc người nhiều thế mạnh cũng đủ đánh đối phương không còn manh giáp mà về.

Thạch Phá Thiên lơ mơ chẳng hiểu chi cả, chàng đưa tay ra đón lấy thanh trường kiếm.

Bạch Vạn Kiếm lầm lỳ lên tiếng:

-Thạch Trung Ngọc! Nghe ta nói đây. Ta vâng lệnh chưởng môn bản phái là Uy Đức Tiên sinh, bữa nay phải thanh trừng môn hộ. Đây là việc riêng của bản phái, không can dự gì đến người ngoài. Nếu động thủ ngay tại tổng đà bang Trường Lạc thì có điều không tiện. Chúng ta ra ngoài quyết đấu một trận sống mái nên chăng?

Thạch Phá Thiên vẫn hồ đồ hỏi lại:

-Tại sao... mà lại quyết đấu một trận sống mái?

Đinh Đang đẩy nhẹ vai chàng một cái khẽ bảo:

-Thiên ca! Cứ đánh nhau với hắn đi sợ gì? Võ công Thiên ca còn cao hơn hắn nhiều, Thiên ca chém một nhát kết quả tính mạng hắn phút đi cho rồi.

Thạch Phá Thiên ấp úng:

-Ta ta không giết hấn. Tại sao lại giết hấn được? Bạch sư phó không phải là người xấu...

Chàng vừa nói vừa tiến về phía trước.

Bạch Vạn Kiếm thấy Thạch Phá Thiên cất bước vững vàng, ngó cũng đủ biết nội công chàng cực kỳ thâm hậu. Huống chi vừa rồi chàng mới phất tay áo một cái, đã hất ngược Vương Vạn Nhận lại làm cho Vương bị trọng thương, thì nào hấn dám sơ hở nữa?

Hấn rung tay một cái, ra chiêu "Mai tuyết Tranh kiếm" chiêu thức hư mà là thực, thực mà là hư. Đồng thời hấn sử dụng cả lưỡi kiếm và mũi kiếm. Lưỡi kiếm dùng làm tuyết hoa mà mũi kiếm là cành mai. Thiệt là một thế kiếm lợi hại bao bọc lấy Thạch Phá Thiên không còn chỗ nào sơ hở.

Thạch Phá Thiên chỉ thấy trước mặt một làn kiếm quang trắng xoá, còn phân biệt được đâu là lưỡi kiếm nữa?

Thạch Phá Thiên trong lúc hoảng hốt, lại vung tay áo loạn lên, trong người tuy có một nội lực thâm hậu vô song, mà lại không biết vận dụng.

Vừa rồi chàng hất được Vương Vạn Nhận ra xa mấy trượng chỉ là gặp may mà thôi.

Bây giờ chàng cũng phất tay áo nhưng một là nội lực không phát huy mãnh liệt, hai là võ công Bạch Vạn Kiếm không phải tầm thường như Vương Vạn Nhận.

Bỗng vang lên hai tiếng roac roac, hai tay áo Thạch Phá Thiên đã bị lưỡi kiếm của Bạch Vạn Kiếm hót đứt rớt xuống.

Tiếp theo Thạch Phá Thiên lại cảm thấy cổ họng mát lạnh, thanh kiếm của đối phương đã đi vào.

Bạch Vạn Kiếm biết bên đối phương rất nhiều tay cao thủ, bản lãnh họ chẳng kém chi mình. Hấn dẫn mình vào nơi hiểm địa, khi nào đã nắm được thời cơ để sẵn mất? Hấn vừa ra một chiêu thắng thế lập tức tiến lên một bước. Hấn vòng tay trái đi một cái cấp ngay được ngang nách Thạch Phá Thiên rồi quát lên:

-Liệt vị bằng hữu! Bữa nay Bạch mỗ đắc tội cùng quý vị, sau này sẽ có ngày đến tạ lỗi.

Bọn Kha Vạn Quân thấy sư huynh thắng rồi, gã không chờ chi bảo, bên công ngay Vương Vạn Nhận chạy ra cửa lớn.

Trần Xung Chi và Mễ hoành Dã vung đao ra quát lên:

-Thả ngay bang chúa ra!

Hai thanh đơn đao một thanh nhằm chém vào vai còn một thanh quét vào hạ bả Bạch Vạn Kiếm.

Bạch Vạn Kiếm rung tay một cái.

Choang! Choang! Thanh trường kiếm của hắn đã gạt song đao ra hầu như liền một lúc.

Cả ba đều trong lòng đều ngấm ngầm kinh hãi và đã bị nội lực của đối phương chấn động bắt buộc phải lùi lại một bước.

Bạch Vạn Kiếm xoay chuyển ý nghĩa rất mau, bụng bảo dạ:

-Võ công hai gã này rất tinh nhuệ coa thâm, nếu bọn họ đồng thời ra sức thì phe mình chín người khó lòng toàn mạng được với chúng.

Hắn phóng người đi một cái đã nhảy vọt lên đầu tường rồi thét lớn:

-Thạch Trung Ngọc đã ở trong tay tại hạ, vị nào lên đây là tại hạ phải bóp chết gã trước rồi sẽ nói chuyện với các vị sau.

Quần hào bang Trường Lạc không khi nào ngờ tới võ công bang chúa mình cao thông là thế mà chỉ một chiêu đã bị địch bắt được. Mấy người đều không có chủ ý gì.

Trong lúc ấy Đinh bắt Tam là tay kiến thức hơn đời cũng bị vố bất ngờ thành ra vô kế khả thi.

Lão cùng Đinh Đang đưa mắt nhìn nhau. Đinh Đang lộ vẻ cực kỳ nóng nảy vố tay ra hiệu yêu cầu gia gia động thủ.

Đinh Bất Tam toét miệng cười ngĩ thầm:

-Thằng nhỏ này võ công rất cao cường, Lúc gã ở trên con thuyền nhỏ hất tay mình ra như không. Có lý đâu gã lại để cho người ta bắt được một cách dễ dàng như vậy? Chắc cử động này của gã có thâm ý gì đây. Hà tất ta phải vội vàng ra mặt, để làm hư cuộc mưu đồ của gã. Âu là ta ngấm ngầm theo dõi xem sao rồi sẽ tính.

Đinh Đang thấy gia gia có vẻ hồ hững không quan tâm gì lắm thì nàng chắc rằng lão đã có định kiến, lòng nàng đã bớt lo. Nhưng thấy lang quân lọt vào tay địch thủ thì trong dạ vẫn chưa hết băn khoăn.

Lúc này Kha vạn Quân đã đặt hai bàn tay vào cổng đang vận kinh lực để đẩy ra. Những cây cột cổng đã vang lên những tiếng kéo kẹt.

Bối Hải Thạch thấy Kha vạn Quân sắp xô đổ cổng, y nghiêng người đi nhảy ra nói:

-Kha bằng hữu bất tất phải nóng nảy, để tiểu đệ kêu người mở cổng cho khách ra.

Hoa Vạn Tử quát Bối Hải Thạch:

-Lùi lại ngay! Lui lại ngay!

Nàng vung kiếm ra che đỡ sau lưng Kha Vạn Quân.

Bối Hải Thạch ngón tay khoằm khoằm như móc câu sắt chụp xuống lưỡi kiếm của nàng.

Hoa Vạn Tử giật mình kinh hãi, nàng nghĩ thầm:

-Chẳng lẽ ngón tay bằng thịt bằng xương của y không sợ lưỡi kiếm sắc bén của ta ư?

Nàng còn đang ngần ngừ một giây thì ngón tay Bối Hải Thạch đã sắp đụng đến lưỡi kiếm. Không ngờ ngón tay Bối Hải Thạch còn cách lưỡi kiếm chừng vài tấc y đột nhiên co ngón tay lại búng ra.

Keng! Hoa Vạn Tử bị toạc hổ khẩu chảy máu. Thanh trường kiếm tuột tay rớt xuống.

Bối Hải Thạch thò tay phải ra vồ một chưởng vào vai nàng. Hai động tác này chỉ trong nháy mắt. Cách biến chiêu của y cũng thần tốc chẳng kém gì Bạch Vạn Kiếm đã lưu lại sáu bông kiếm hoa trên cột.

Đình bát Tam ngấm ngầm gật đầu lẩm bẩm:

-Môn Ngũ Hành lục Hợp chưởng của Bối đại phu nổi danh võ lâm quả là một bản lãnh phi thường.

Bỗng thấy Bối Hải Thạch bước người đi nhẹ nhàng qua tả đã sang hữu. Bên này y búng ngón tay, bên kia y phát một chưởng. Bọn đệ tử phái Tuyết Sơn trừ Vương Vạn Nhận đã bị trọng thương rồi không kể, còn ngoài ra đều tới tấp ngã lăn xuống đất. Mỗi người nhiều lắm là chống cự được với Bối Hải Thạch ba chiêu liền bị y đánh ngã không dậy được nữa.

Chỉ trong thời gian chừng uống cạn tuần trà, bảy tên đệ tử phái Tuyết Sơn đều ngã nằm lăn dưới đất. Bạch Vạn Kiếm la lên:

-Tuyệt diệu! Công phu Ngũ Hành hợp chưởng thật là tuyệt diệu! Bạch mỗ chờ ngày khác sẽ đến lãnh giáo.

Đột nhiên hấn tung người vọt lên.

Cách! Cách! Nóc nhà bị thủng ra. Hấn cấp Thạch Phá Thiên chui qua.

Bối Hải Thạch la lên:

-Sao không lãnh giáo ngay bây giờ?

Y nói rồi cũng nhảy lên theo.

Bỗng thấy trên đầu ánh hào quang loé mắt, tựa hồ hàng muôn ngàn tuyết hoa trút xuống.

Bối Hải Thạch người đang lơ lửng trên không, tay lại chẳng có binh khí. Trong lúc hốt hoảng. Y lập tức thi triển phép Thiên Cân truy hạ mình xuống.

Chiêu này coi bình thường chẳng có chi là lạ, nhưng trong nháy mắt nó biến thế được ngay thế nhảy vọt lên thành thế hạ mình xuống một cách đột ngột, Chỉ khe chừng sợi tóc là bị lưỡi kiếm đả thương. Bản lãnh Bối Hải Thạch quả nhiên không phải tầm thường.

Những tay cao thủ trong nhà đại sảnh đều nổi tiếng hoan hô. Nhưng Bạch Vạn Kiếm đã nhận lúc này cấp Thạch Phá Thiên chạy đi rồi.

Bối Hải Thạch lại chỉ đầu ngón chân xuống vọt qua lỗ thông mái nhà ra ngoài. Đinh Đang nómng náy vô cùng. Nàng cũng muốn tung mình vọt qua lỗ thông nhảy lên nóc nhà.

Đinh Bất tam liền đưa tay trái nắm lấy tay nàng nói:

-Người bắt tất phải hoang mang.

Bỗng những tiếng " binh binh, chát chát" vang lên không ngớt, những viên ngói trên nóc nhà do lỗ thủng trút xuống tới tấp.

Đột nhiên trong bọn tám tên đệ tử phái tuyết Sơn có một thân hình nhỏ bé vọt lên nhanh như mèo, lẹ như vượn, theo lỗ thủng nóc nhà vọt ra ngoài. Trần Xung Chi xoay tay đao lại.

Roạt! Thanh đao đã xẻo đứt một miếng đế giày, chỉ còn có tác là chặt được chân người đó.

Quần hào hết thấy đều kinh ngạc. Chẳng ai ngờ trong phái Tuyết Sơn ngoài Bạch Vạn Kiếm ra còn tay cao thủ như vậy. Gã đã bị Bối Hải Thạch điểm huyết rồi mà vận khí để tự giải khai được đặng chạy thoát thân trước mắt mọi người.

Mẽ Hoàng Dã sợ bảy người kia lại trốn nữa. Gã liền điểm thêm mấy chỉ vào từng người. Lúc này trong bang Trường Lạc đã có mười mấy người tay cầm binh khí vọt qua lỗ thủng nóc nhà, chia ngả rượt theo. Ai cũng nghĩ rằng:

-Bang Trường Lạc bị người săn đến tận nơi bắt Bang chúa đem đi nếu không đoạt về được thì từ đây bản bang làm gì còn đất đứng ở trên chốn giang hồ nữa? Tuy có bắt được bảy tên bên địch, nhưng dù bắt bảy mươi tên hay 700 tên cũng không rửa được cái nhục để bang chúa bị bắt.

Có người nghiêng răng nói:

-Chỉ cần sao cầm chân gã họ Bạch được vài chiêu rồi các anh em kéo đến tất cứu được bang chúa, đó là kỳ công tài trời.

Ai nấy đều gắng sức chia ngả truy tìm.

Lúc này trời đông đã hừng sáng, người bang Trường Lạc mỗi lúc một đông chia nhau đi tìm các ngả trong vòng mười dặm mà tuyệt không thấy tông tích đâu hết.

Nguyên Bạch Vạn Kiếm ra một chiêu bắt được Thạch Phá Thiên rồi, chính hắn cũng không tự tin ở mình, hắn chui qua nóc nhà chuồn ra, miệng lẩm bẩm:

-Thiệt là xấu hổ!

Hắn cho là một chuyện may mắn phi thường. Tuy nhiên đã thủ thắng nhất thời song nếu bang Trường Lạc kéo hết người ra, thì khó mà chạy xa được.

Hắn đưa mắt nhìn quanh thấy trên sông mé Tây có một cây đèn sì trông tựa con hắc long. Hắn không còn thì giờ để nghĩ thêm liền nhảy xuống gầm cầu. Tay trái

gã vẫn ôm Thạch Phá Thiên. Tay phải giơ thanh trường kiếm lên lách mũi kiếm vào khe hai phiến đá trên cầu. Hắn trông vào sức một cánh tay để chống đỡ sức nặng của hai người nằm dán vào sâu gầm cầu.

Một lát sau, Bạch Vạn Kiếm đã nghe tiếng quần hào bang Trường Lạc đi hai bên bờ sông la gọi om sòm.

Có bảy tám người bước lên cầu mé Nam sang mé Bắc. Cây cầu rung rinh cơ hồ làm cho thanh kiếm dắt vào khe đá phải rơi xuống.

Bạch Vạn Kiếm đã định bụng nếu mình bị lộ hình tích thì phải giết thẳng lỏi này đi trước.

Bên tai hắn nghe tiếng bang chúng bang Trường Lạc theo nẻo bờ sông tìm kiếm.

Đột nhiên trong đồng cỏ rậm bên sông bật lên tiếng sột soạt, một người vụt về hướng đông mà đi.

Bạch Vạn Kiếm nghe tiếng chân cũng biết người đó là sư đệ Uông vạn Dực thì trong bụng mừng thầm.

Uông vạn Dực là tay khinh công cao nhất trong phái Tuyết Sơn, gã chạy nhanh như bay không ai đuổi kịp.

Bạch Vạn Kiếm biết cử động này của Uông vạn Dực hiển nhiên là kế Điều Hồ Ly Sơn. Gã cố ý như cho truy binh đuổi theo đường khác để mình có cơ thoát hiểm.

Quả nhiên quần hào bang Trường Lạc cứ theo tiếng bước chân gã mà đuổi. Bạch Vạn Kiếm lại nghĩ:

-Lúc này mình còn ở nơi hiểm địa thì những kẻ sĩ cao minh ở bang Trường Lạc không phải ít, đâu có sơ hở mãi để mình ung dung mà đi thoát.

Bạch Vạn Kiếm còn đang ngần ngừ chưa biết làm thế nào, bỗng nghe có tiếng mái chèo khua trên mặt nước lồm bồm.

Ba con thuyền từ phía đông đi lại. Hai thuyền đứng sau dừ.

Còn một thuyền thì chứa đầy rơm cỏ.

Nguyên những thuyền này là của người trong làng xếp hàng đi. Dương Châu bán.

Ba con thuyền nối đuôi nhau chui qua gầm cầu.

Bạch Vạn Kiếm cả mừng chờ chiếc thuyền sau cùng đi qua hắn rút kiếm rồi buông mình cùng Thạch Phá Thiên hạ xuống thuyền rơm.

Rơm cỏ trong thuyền rất dày, nên hai người hạ xuống êm ru không phát ra một tiếng động. Chủ thuyền không hay biết chi hết.

Bạch Vạn Kiếm ôm Thạch Phá Thiên trầm mình xuống cho chui vào trong đồng rơm.

oOo